

“Indrukwekkend en krachtig, maar iets te veel monotonie,” Annette Embrechts,
Volkskrant, 08.11.2013. <https://www.volkskrant.nl/archief/she-was-a-visitor~a3541017/>

Annette Embrechts in De Volkskrant 8 november 2013

***

Indrukwekkend en krachtig, maar iets te veel monotonie

Meestal lopen lady's in zwarte japonnen over rode lopers. Hier loopt een vrouw in knalrode jurk over een zwarte loper. Heen en weer, heen en weer. De lap stof op de vloer is scheef gestikt; ook haar mouwlozejurk vertoont asymmetrische gaten die zicht bieden op haar tanige lijf, een danserslijf van 62 jaar, maar behoorlijk gespierd.

Natuurlijk, je ziet vouwen en wallen, meer nog in haar gezicht dan in haar lijf. Haar stekelhaar is grijs. Maar ze staat, draait, wijst, wiegt, rolt en poseert zoals alleen Truus Bronkhorst dat kan. Met die priemende, angstaanjagende ogen en die krachtige schouders die de laatste jaren op persoonlijk vlak best wat te dragen hebben gehad. Truus is terug.

Acht jaar geleden eindigde het gezelschap van haar en Marien Jongewaard, na een subsidiestop. In 2005 maakte ze nog een solo met de veelzeggende titel EXIT. Daarna bleef het stil. Tot vorig jaar, toen de jonge choreograaf Jan Martens een solo voor haar maakte: Bis. Daarin zat ze als een kermend vogeltje geknakt op een kruik. Verteerd door liefdespijn, mogelijk omdat haar zielsverwant Jongewaard haar had verlaten voor een jonger iemand. Truus draagt altijd woede in haar lijf. En trots.

Nu schrijdt ze als een Griekse godin blootsvoets over het zwart. Haar armen geheven als een gemarmerde pilaar. Ze creëert afstand. Je zou ook kunnen zeggen: een diapositief van Jomanda, rood voor blauw en gemillimeterd haar in plaats van krullen.

Op band komen golven aanrollen, dan klinkt de monotone herhaling van het zinnetje *She Was a Visitor*, op muziek van Minimal Man. Truus spant haar spieren aan in krachtige houdingen; Soms blindeert ze haar ogen met haar handen.

In het poseren is de hand van choreograaf Marc Vanrunxt herkenbaar. Die werkt samen met het talent Martens: je herkent zijn luchtboxen en touwtrekken met onzichtbare partners. Naar het einde toe wrekt zich de monotonie in de performance, hoe intrigerend het ook blijft Truus van alle kanten te aanschouwen. Dan mis je weerstand, een tegenkracht.